

Nieuwsbrief - STAB OGR Updates

Nummer 3, 2022

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:132](#) 13-01-2022

Omgevingsvergunning/Noord-Holland

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:254](#) 26-01-2022

Omgevingsvergunning/Waalre

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:241](#) 26-01-2022

Handhaving/Beekdaelen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:237](#) 26-01-2022

Bestemmingsplan/Renswoude

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:128](#) 19-01-2022

Openbaarheid milieu-informatie/minister LNV

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:166](#) 19-01-2022

Bestemmingsplan/Boxtel

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2022:71](#) 12-01-2022

Omgevingsvergunning/Den Haag

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:3002](#) 29-12-2021

Planschade/gemeente Losser

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2919](#) 22-12-2021

Planschade/gemeente Harlingen

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2827](#) 15-12-2021

Planschade/gemeente Heeze-Leende

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2021:2829](#) 15-12-2021

Planschade/gemeente Zoetermeer

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Losser

Monumentale status beperkt bouwmogelijkheid niet met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid; uitleg toepassing percentages normaal maatschappelijk risico.

Casus

[Appellant] is sinds 20 februari 2009 eigenaar van het achterhuis van de woonboerderij met bijgebouw op het perceel in De Lutte. Hij heeft een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade ingediend. Aan deze aanvraag heeft hij ten grondslag gelegd dat het vastgestelde bestemmingsplan De Lutte, partiële herziening Dorpsstraat naast [locatie 2] De Lutte het mogelijk heeft gemaakt in het ten oosten van de onroerende zaak gelegen plangebied een bedrijfspand ten behoeve van een dierenspeciaalzaak op te richten en dat dit tot vermindering van de waarde van de onroerende zaak heeft geleid.

[Appellant] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het oprichten van een bijgebouw op de strook in de oude situatie met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Hij voert aan dat het aantal m² dat daarvoor op grond van de planregels van het oude bestemmingsplan beschikbaar was, al was verbruikt in verband met de aanwezigheid van de grote schuur. De monumentale status van de schuur maakte dat sloop ervan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten. Dat het college het voorkomen van het verval van de schuur rechtsens niet adequaat heeft opgepakt richting de overtreder, waardoor de schuur inmiddels niet meer bestaat, kan daaraan niet afdoen, aldus [appellant].

Rechtsvraag

Staat de monumentale status met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid eraan in de weg dat de maximale invulling van de planvergelijking kan worden gerealiseerd?

Uitspraak

Dat de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap bij besluit van 11 oktober 2000 de

schuur heeft aangewezen als rijksmonument en het college bij besluit van 20 januari 2009 heeft geweigerd sloopvergunning voor de schuur te verlenen, betekent niet dat in het kader van de vergelijking tussen het oude en nieuwe planologische regime ten onrechte rekening is gehouden met de mogelijkheid om op de peildatum in de oude situatie, na sloop van de schuur, een bijgebouw op de strook op te richten. Niet in geschil is dat de schuur op 29 februari 2008 gedeeltelijk is ingestort. In een door [appellant] overgelegde brief van het college van 8 januari 2014 is vermeld dat de gemeente Losser de Rijksdienst voor het Cultureel Erfgoed heeft verzocht om de monumentale status van de schuur op te heffen ten behoeve van de sloop van het gebouw. Gelet hierop, en gelet op de bouwvallige staat van de schuur op de peildatum, is niet aannemelijk gemaakt dat het oprichten van een bijgebouw op de strook in de oude situatie wegens de monumentale status van de schuur met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid was uitgesloten.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 29-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:3002

Zaaknummer: 202002949/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Noord-Holland

Omgevingsvergunning Tata Steel. Verweerder had, ondanks gelijkblijvende emissies van SO₂, ook immissieberekeningen moeten (laten) verrichten.

Casus

Tata Steel walst dikke plakken staal uit tot dun staal. Tata Steel wil de capaciteit van de walserij verhogen van ongeveer 5 miljoen naar 5,5 miljoen ton warmgewalst staal. Vanwege de doelstellingen om energie te besparen en om de productiecapaciteit te waarborgen, moet een nieuwe oven worden gebouwd. Voor het bouwen van deze nieuwe oven en het verhogen van de productiecapaciteit, heeft Tata Steel een vergunning aanvraagd. Deze vergunning is op 18 augustus 2020 door GS verleend.

Stichting Dorpsraad Wijk aan Zee heeft beroep ingesteld tegen de verleende vergunning, zij stelt dat GS de vergunning ten onrechte heeft verleend. De stichting stelt onder meer dat de uitbreiding van de productie leidt tot een verslechtering van de luchtkwaliteit.

Rechtsvragen

1. Heeft verweerder onder verwijzing naar gelijkblijvende emissies van SO₂ en de voor Nederland en in de IJmond gemeten lage jaargemiddelde achtergrondconcentratie voor (onder meer) SO₂ kunnen afzien van een toetsing (middels een verspreidingsberekening | immissieberekening) aan de – immissie – grenswaarden (de luchtkwaliteitseisen) voor SO₂, als neergelegd in voorschrift 1.1 van bijlage 2 bij titel 5.2 van de Wm?
2. Heeft verweerder de gevolgen van het bestreden besluit voor de emissie van lood en nikkel, beide ZZS, voldoende onderzocht?

Uitspraak

1. Nee. Daartoe is redengevend dat met de vergunde verandering een nieuw emissiepunt (de oven) wordt opgericht, welke verandering ook bij een gelijkblijvende emissie tot een andere

verspreiding en dus tot een andere immissie van SO₂ zou kunnen leiden. De rechtbank wijst erop dat verweerder hier voor wat betreft de immissie van NO_x ook van is uitgegaan. Immers, ondanks een gemodelleerde afname van de emissie is voor wat betreft dit aspect wel middels een verspreidingsberekening getoetst aan de grenswaarden uit titel 5.2 van de Wm.

Verweerder heeft niet afdoende gemotiveerd waarom niet op dezelfde wijze de immissie van SO₂ hoefde te worden beoordeeld. Van belang is verder dat de grenswaarden SO₂ uit titel 5.2 van de Wm geen betrekking hebben op jaargemiddelde concentraties.

2. Van een onderzoek naar de gevolgen voor de aspecten lood en nikkel als gevolg van de beoogde verandering is in de besluitvorming evenwel geen sprake geweest. Deze lacune kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden ondervangen door de jaarlijkse metingen door GGD-Amsterdam, waarop verweerder wijst, nu deze metingen niet zien op de beoogde verandering.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dan ook ten onrechte geen onderzoek verricht naar de gevolgen van de gevraagde verandering op de aspecten lood en nikkel. Dat verweerder heeft aangegeven dat op dit moment door een derde-partij wordt onderzocht of voor wat betreft ZZS normen worden overschreden en dat de verwachting is dat van een mogelijke verhoging van ZZS in de buitenlucht in de IJmond geen sprake zal zijn, maakt dit naar het oordeel van de rechtbank niet anders.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 13-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:132

Zaaknummer: HAA 20_5202

Wetsartikelen: 1.1 bijlage 2 Wm

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Renswoude

Beroep melkveehouderij tegen uitbreiding veehouderij op naastgelegen perceel. Risico op overdracht van besmettelijke dierziekten.

Casus

Het bestemmingsplan voorziet in de uitbreiding van een intensieve veehouderij met een vleeskalverenstal voor 1.040 dierplaatsen, en de splitsing van de monumentale woonboerderij voor het realiseren van een derde bedrijfswoning. Het bouwvlak wordt daarvoor vergroot van circa 1,3 hectare naar circa 1,4 hectare. Appellante heeft een melkrundveehouderij op het aangrenzende perceel, waar tevens graslanden liggen waarop zijn vee wordt geweid. Appellante vreest voor de overdracht via de lucht van dierziekten vanuit de nieuwe vleeskalverenstal naar zijn rundvee. In reactie op de zienswijze van appellante heeft de raad geantwoord dat hij de vrees van appellante begrijpt en dat daarom het WUR om advies is gevraagd. Het WUR komt tot de conclusie dat al een risico aanwezig is op de introductie van besmettelijke dierziekten op het bedrijf van appellante. Daarbij wijst het WUR erop dat op het naastgelegen bedrijf ook nu reeds vleeskalveren worden gehouden en voormeld risico daarnaast tevens afkomstig is vanuit andere nabijgelegen (veel grotere) bedrijven. Het WUR concludeert dat het risico zal toenemen als er meer dieren bijkomen, maar dit geldt voor alle bedrijven in de omgeving. Volgens het WUR is onvoldoende te onderbouwen dat in dit geval sprake is van een onevenredig verhoogd risico van overdracht van dierziektekiemen als gevolg van het plan. Dit advies is integraal aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd, waarna het plan is vastgesteld. De Afdeling heeft STAB ingeschakeld als deskundige om te adviseren.

Rechtsvraag

Heeft de raad zich bij de vaststelling van het bestemmingsplan mogen baseren op de bevindingen van het WUR?

Uitspraak

De STAB heeft enkele kanttekeningen geplaatst bij het advies van het WUR. De STAB komt tot de conclusie dat er (nog) veel onbekend is over het risico van eventuele overdracht van dierziekten via de lucht vanuit een kalverenstal, maar maakt daarbij eveneens de nuancering dat niet is gebleken dat zo'n risico binnen de melkrundveesector als een groot bestand of potentieel probleem wordt beschouwd.

De Afdeling is van oordeel dat de raad zich bij de vaststelling van het bestemmingsplan heeft mogen baseren op de bevindingen van het WUR. In het STAB-verslag plaatst de STAB weliswaar enkele kanttekeningen bij deze bevindingen, maar de STAB betwist niet de conclusie van het WUR dat hier sprake is van een zodanig groot risico op verspreiding van dierziekten via een luchtwasser voor houders van rundvee in de directe omgeving van de betreffende stal, dat de raad het bestemmingsplan op grond daarvan zo niet had kunnen vaststellen. Daarbij acht de Afdeling tevens van belang dat de STAB opmerkt dat hoewel er (nog) veel onbekend is over het risico van eventuele overdracht van dierziekten via de lucht vanuit een kalverenstal, niet is gebleken dat zo'n risico binnen de melkrundveesector als een groot bestand of potentieel probleem wordt beschouwd. De Afdeling kent voorts betekenis toe aan de Wet dieren en de daarop gebaseerde regels, waaronder in het bijzonder het Besluit houders van dieren, welke regelingen onder meer voorzien in maatregelen om verspreiding van dierziekten onder rundvee in en buiten stallen te voorkomen, waaronder het verplicht voorschrijven van een bedrijfsbehandelplannen en bedrijfsgezondheidsplannen voor houders van rundvee.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:237

Zaaknummer: 202003421/1/R4

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Handhaving/Beekdaelen

Schorsing procescertificaat asbestsanering door certificerende instelling.

Casus

Linisol is een asbestsaneringsbedrijf dat in het bezit is van het procescertificaat asbestverwijdering, vereist op grond van artikel 20, eerste lid, van de Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet). Op 24 oktober 2018 heeft Normec een audit uitgevoerd op een asbestsaneringslocatie van Linisol, waarbij enkele afwijkingen zijn geconstateerd. Normec heeft naar aanleiding daarvan bij besluit van 4 december 2018 het procescertificaat van Linisol geschorst voor 30 dagen. Normec is door de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op grond van artikel 20, tweede lid, van de Arbowet aangewezen als instelling die bevoegd is procescertificaten asbestverwijdering af te geven, in te trekken of te schorsen.

Linisol heeft bij de rechtbank Limburg beroep tegen het besluit ingesteld. De rechtbank verklaarde haar beroep echter ongegrond. Vervolgens heeft het bedrijf tegen de uitspraak van de rechtbank hoger beroep ingesteld bij de Afdeling.

Rechtsvragen

1. Moet een deskundig toezichthouder asbest (hierna: DTA) over een geldig facefit-testcertificaat beschikken als hij niet aan een te hoge asbestvezelconcentratie kan blootstaan?
2. Is sprake van een afwijking als conform de risicoklasse is gesaneerd, maar die risicoklasse niet juist blijkt te zijn?
3. Had het asbestsaneringsbedrijf een nieuwe sloopmelding moeten doen voor asbest dat tijdens het asbestinventarisatie onderzoek niet was aangetroffen?

Uitspraak

1. In artikel 34, eerste lid, aanhef en onder b, van bijlage XIIIa van de Arbowet staat, voor zover nu van belang, dat de DTA één keer per certificatiejaar een erkende facefit-test moet uitvoeren. In deze bepaling staat niet dat deze plicht alleen geldt als de DTA kan blootstaan aan een te hoge asbestvezelconcentratie. Daarom heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat Linisol artikel 34, eerste lid, aanhef en onder b, van bijlage XIIIa heeft overtreden, ervan uitgaande dat dat artikel van toepassing is. In de opvolger van deze bepaling, namelijk artikel 34, eerste lid, aanhef en onder b, van het Certificatieschema Asbestverwijdering voor de Procescertificaten Asbestinventarisatie en Asbestverwijdering (Stcrt. 2018, 68771; hierna: het Certificatieschema), staat echter wel dat het facefit-testcertificaat alleen is vereist als de DTA kan blootstaan aan een te hoge asbestvezelconcentratie. Normec heeft ondeugdelijk gemotiveerd dat de desbetreffende DTA van Linisol ook onder het Certificatieschema over een facefit-testcertificaat had moeten beschikken. De Afdeling volgt Normec niet in haar standpunt dat uitsluitend bij het gebruik van niet-betreedbare containments kan worden aangenomen dat een DTA niet kan blootstaan aan een te hoge asbestvezelconcentratie. Een dergelijke restrictieve invulling van de uitzondering op de certificeringsplicht, is namelijk niet verwoord in artikel 34, eerste lid, aanhef en onder b van het Certificatieschema. Dat in de toelichting op deze bepaling (Stcrt. 2018, 68771, p. 41) is vermeld dat de wijziging van artikel 34, eerste lid, aanhef en onder b, wenselijk is 'omdat gebruik kan worden gemaakt van niet-betreedbare containments', maakt dit niet anders.

2. Uit het afwijkingsformulier dat Normec heeft opgesteld, blijkt dat de overtreding die zij heeft geconstateerd, in wezen betrekking heeft op de SMART Risicoclassificaties met nummers 1239680 en 1239707, die deel uitmaken van het asbestinventarisatierapport. In het afwijkingsformulier van Normec staat dat kan worden gesteld dat die SMARTS niet naar waarheid zijn ingevuld. Deze SMARTS zijn echter opgesteld door een asbestinventarisatiebedrijf, te weten GBB Asbestinventarisatie. In beide SMARTS heeft GBB Asbestinventarisatie verklaard dat sprake is van risicoclassificatie 1. Niet in geschil is dat Linisol zich aan die kwalificatie heeft gehouden. Van afwijking van de risicoklasse is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, dan ook geen sprake. Dit betekent dat Linisol artikel 43, tweede lid, van bijlage XIIIa, welke bepaling overeenkomt met artikel 43, tweede lid, van het Certificatieschema, niet heeft overtreden.

3. De desbetreffende bepaling uit bijlage XIIIa is identiek aan artikel 38, onder a, van het Certificatieschema. Deze bepaling schrijft voor dat 'een afschrift van de sloopmelding, bedoeld in artikel 1.26 van het Bouwbesluit 2012' op de projectlocatie aanwezig moet zijn. Niet in geschil is dat de sloopmelding die Linisol heeft gedaan voordat zij extra asbest had aangetroffen, op 10 januari 2018 op de projectlocatie aanwezig was. Dit betekent naar het oordeel van de Afdeling dat Linisol artikel 38, onder a, van het Certificatieschema niet heeft

overtreden. De Afdeling volgt Normec niet in haar betoog dat Linisol, nadat zij extra asbest had aangetroffen, een nieuwe sloopmelding had moeten doen bij het bevoegd gezag en die sloopmelding op de projectlocatie had moeten hebben. Artikel 1.26, achtste lid, van het Bouwbesluit 2012 bepaalt namelijk al dat bij het aantreffen van extra asbest onmiddellijk een kennisgeving moet worden gedaan bij dat bevoegd gezag, wat Linisol ook heeft gedaan. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, was Linisol niet verplicht deze kennisgeving van extra aangetroffen asbest op de projectlocatie aanwezig te hebben. Artikel 38, onder a, van het Certificatieschema schrijft alleen voor dat de sloopmelding aanwezig moet zijn.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:241

Zaaknummer: 202100969/1/A3

Wetsartikelen: 20 lid 4 onder c Arbowet , 1.5g lid 3 Arbobesluit en 4.27 en 4.28 Arboregeling

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Waalre

Voor de vaststelling van de omvang van een bouwperceel is de actuele situatie bepalend, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van kadastrale percelen. Daarbij is raadpleging van de openbare registers niet vereist.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Waalre heeft een omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en gebruiken in strijd met het bestemmingsplan, ten behoeve van het renoveren en uitbouwen van een woonhuis. Appellant woont op het naastgelegen perceel en kan zich niet verenigen met de verleende omgevingsvergunning omdat hij vreest dat zijn woon- en leefklimaat als gevolg van het bouwplan wordt aangetast. In hoger beroep stelt appellant dat de rechtbank heeft miskend dat het college bij de bepaling van de omvang van het perceel ten onrechte is uitgegaan van de kadastrale perceelgrens en niet van de feitelijke perceelgrens die door een erfafscheiding, bestaande uit een hekwerk, ongeveer 2.5 m ten westen van de kadastrale perceelgrens ligt. Volgens appellant is dit stuk grond nu in zijn bezit. Gezien deze bijzondere omstandigheden had het college de omvang van het bouwperceel aan de hand van de feitelijke perceelgrens moeten bepalen. Verder betoogt hij dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de perceelgrenzen via een openbaar register als bedoeld in artikel 3:23 van het Burgerlijk Wetboek, en niet via de kadastrale kaarten, moeten worden vastgesteld.

Rechtsvragen

1. Had het college bij het bepalen van de omvang van het bouwperceel in dit geval moeten uitgaan van de feitelijke perceelgrens in plaats van de kadastrale perceelgrens?
2. Had het college voor het bepalen van de kadastrale perceelgrenzen, zoals in deze procedure aan de orde, de openbare registers moeten raadplegen?

Uitspraak

1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer in de uitspraken van 28 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:699, en 11 oktober 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2749), is bij de vaststelling van de omvang van een bouwperceel de actuele situatie bepalend, waarbij in beginsel wordt uitgegaan van kadastrale percelen. In afwijking van dit uitgangspunt kan een wijziging in eigendomsverhouding, die na de vaststelling van het bestemmingsplan is ontstaan, van belang zijn voor de vraag of de omvang van het bouwperceel is gewijzigd.

De Afdeling stelt vast dat tussen partijen in geschil is of de kadastrale perceelgrens nabij de uitbouw een juiste weergave is van de eigendomsverhoudingen, omdat de erfafscheiding niet op de kadastrale perceelgrens staat. Anders dan appellant betoogt, heeft vergunninghouder niet erkend dat appellant door verkrijgende verjaring eigenaar van het stuk grond is geworden. Vergunninghouder heeft alleen aangegeven dat de erfafscheiding niet volgens de kadastrale perceelgrens is gerealiseerd en dat hij bereid is om dit in het Kadaster te laten wijzigen, mits voor het stuk grond een vergoeding wordt betaald. De vraag of de kadastrale perceelgrens door verjaring is gewijzigd, is een kwestie van privaatrechtelijke aard die in deze procedure over het bouwplan niet ter beoordeling staat. Deze vraag is aan de burgerlijke rechter voorgelegd door appellant en omdat de burgerlijke rechter zal moeten beoordelen of de eigendomsverhoudingen zijn gewijzigd, maakt de enkele aanwezigheid van objecten die behoren bij het aangrenzende perceel en die in afwijking van de kadastrale grenzen zijn geplaatst, niet dat het kadastrale perceel niet langer als de actuele situatie heeft te gelden.

Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat het college bij de beoordeling van het bouwplan niet vooruit hoefde te lopen op de uitkomst van de procedure bij de burgerlijke rechter en in dit geval niet hoefde uit te gaan van de feitelijke perceelgrens.

2. De Afdeling ziet in hetgeen appellant heeft aangevoerd verder, net als de rechtbank, geen aanleiding voor het oordeel dat de perceelgrenzen, zoals op de bij het besluit van 19 maart 2020 behorende bouwtekeningen weergegeven, niet overeenkomen met de kadastrale begrenzing van het perceel, zodat het college niet van onjuiste gegevens is uitgegaan. Anders dan appellant betoogt, hoefde het college voor het bepalen van de kadastrale perceelgrenzen, zoals in deze procedure aan de orde, niet de openbare registers te raadplegen. Uit het arrest van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 7 mei 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:CA0396, waarnaar appellant verwijst, volgt slechts dat het raadplegen van de openbare registers van belang kan zijn voor de vaststelling of iemand te goeder trouw eigenaar door verjaring is geworden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 26-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:254

Zaaknummer: 202100149/1/R2

Wetsartikelen: 3:23 BW

RECHTSPRAAK

Bestemmingsplan/Boxtel

Bij het toekennen van de bestemming plattelandswoning dient onderzoek gedaan te worden naar het woon- en leefklimaat van die woning. Ook de gevolgen van endotoxinen dienen daarbij te worden betrokken.

Casus

De gemeente heeft een plan vastgesteld waarbij de bestemming van een (tweede) bedrijfswoning wordt gewijzigd naar een bestemming als plattelandswoning. De exploitant van een melkveehouderij is het daar niet mee eens omdat hij vreest dat een bestemming voor niet-bedrijfsgerelateerde bewoning belemmeringen zal opleveren voor zijn bedrijfsvoering en uitbreidingsmogelijkheden. Volgens hem heeft de raad onvoldoende aandacht gehad voor het leefklimaat bij de woning op nummer 4, nabij intensieve veehouderijen. Daarbij wijst hij op de gevolgen van endotoxinen van zijn veehouderij en op de geluidsbelasting als gevolg van verschillende veehouderijen in de buurt. De cumulatie van geluid had vanwege de ligging van de woning op zeer korte afstand van twee veehouderijen meegewogen moeten worden. De raad stelt dat via de bestemming als plattelandswoning de bedrijfsvoering wordt beschermd, omdat deze woning in planologisch opzicht nog steeds deel uitmaakt van de inrichting en niet wordt beschermd tegen de milieuemissie van deze inrichting. Over het aspect geluid verwijst de raad naar de uitspraak van de Afdeling van 4 april 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:1096). Over het aspect endotoxinen wijst de raad erop dat het wetenschappelijk onderzoek ten aanzien van endotoxinen nog niet vergevorderd is en dat er geen wettelijk kader bestaat voor de beoordeling van endotoxinen; het Endotoxine toetsingskader geldt niet als zodanig.

Rechtsvragen

1. Heeft de raad voldoende onderzoek gedaan naar de aantasting van het woon- en leefklimaat van de plattelandswoning?
2. Dient bij de beoordeling daarvan ook gekeken te worden naar de gevolgen van endotoxinen van de naastgelegen veehouderij?

Uitspraak

1. De Afdeling overweegt, onder verwijzing naar haar uitspraak van 23 juni 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:1340, onder 4.2), dat, indien een voormalige agrarische bedrijfswoning wordt bestemd als plattelandswoning, deze in planologisch opzicht nog steeds deel uitmaakt van de inrichting en dat deze niet wordt beschermd tegen de milieuemissie van deze inrichting. De inrichting wordt op deze manier niet in zijn bedrijfsvoering belemmerd door het gebruik van de (voormalige) agrarische bedrijfswoning als burgerwoning. Dit betekent echter niet zonder meer dat ter plaatse van die woning een aanvaardbaar woon- en leefklimaat is gegarandeerd. Of daarvan sprake is, dient door de raad te worden beoordeeld. Bij deze beoordeling moet niet alleen rekening worden gehouden met de bestaande situatie, maar ook met de maximale planologische mogelijkheden van het plan.

Uit de plantoelichting blijkt dat de raad voor de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid uitsluitend heeft gezien of en in hoeverre het plan een nieuwe ontwikkeling mogelijk maakt. Daarbij is de raad ervan uitgegaan dat het omzetten van een bedrijfswoning naar een plattelandswoning geen nieuwe ontwikkeling is. Bovendien is de raad ervan uitgegaan dat een plattelandswoning geen bescherming op milieuhygiënisch gebied heeft ten opzichte van een agrarisch bedrijf.

Zoals hiervoor is overwogen, betekent de regeling voor plattelandswoningen niet zonder meer dat een aanvaardbaar woon- en leefklimaat aanwezig is bij de plattelandswoning of dat het bedrijf van appellant geen problemen zal ondervinden bij zijn bedrijfsvoering of uitbreidingsplannen. Bij de beoordeling van het woon- en leefklimaat is in de plantoelichting niet ingegaan op de maximale planologische mogelijkheden. Zo is het niet uitgesloten dat de veehouderij op nummer 2 haar stallen kan uitbreiden, of over kan schakelen naar het houden van een andere diersoort. Deze wijzigingen kunnen van invloed zijn op het woon- en leefklimaat bij de plattelandswoning. Daarnaast is relevant dat de betrokken woning niet alleen nabij de veehouderij op nummer 2 staat, maar cumulatief met deze gevolgen hinder kan ondervinden van de veehouderij op nummer 6. De wettelijke regeling voor de plattelandswoning geldt niet voor andere inrichtingen dan de inrichting waarbij de voormalige bedrijfswoning hoorde.

2. Over het standpunt van appellant dat de raad rekening had moeten houden met het Endotoxine toetsingskader, overweegt de Afdeling als volgt. Bij de beoordeling van de ruimtelijke aanvaardbaarheid is het aan het bestuursorgaan om te bepalen op welke wijze de emissies van endotoxinen bij de besluitvorming betrokken worden, of er maatregelen nodig zijn, en zo ja, welke dat zijn. De raad heeft in dit verband terecht gewezen op de uitspraken

van de Afdeling van 25 juli 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2496) en van 27 februari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:644). Ook bestaat er thans geen plicht om een toetsingskader toe te passen, zoals het Endotoxine toetsingskader waarop appellant heeft gewezen. Dit volgt ook uit de uitspraken van de Afdeling van 27 februari 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:619) en 23 juni 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:1332). Dit laat echter onverlet dat de raad het beroep van appellant op mogelijke gevolgen van endotoxinen bij de beoordeling moet betrekken.

Omdat een afweging over een goed woon- en leefklimaat bij de woning, rekening houdend met de maximale planologische mogelijkheden die invloed kunnen hebben op het woon- en leefklimaat, met mogelijke gevolgen voor de geluidbelasting en gezondheid, achterwege is gebleven terwijl deze gelet op het voorgaande wel had moeten plaatsvinden, heeft de raad het plan vastgesteld in strijd met de bij de voorbereiding van het besluit te betrachten zorgvuldigheid.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:166

Zaaknummer: 202005306/1/R2

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omgevingsvergunning/Den Haag

Indien een partij dit aanvoert, dient de bestuursrechter te onderzoeken of aan een ingesteld beroep een rechtsgeldig intern besluit van de vereniging van eigenaren ten grondslag ligt. Een mogelijkheid tot herstel moet worden geboden.

Casus

Het college van burgemeester en wethouders van Den Haag heeft een omgevingsvergunning verleend voor het verbouwen en uitbreiden van een bed & breakfast bij een woning. Een vereniging van eigenaren (VvE) behartigt de belangen van eigenaren van woningen naast het perceel. Vanuit die woningen bestaat zicht op het bouwplan. De VvE heeft beroep ingesteld tegen het besluit van het college. De rechtbank heeft het beroep van de VvE niet-ontvankelijk verklaard omdat een machtiging van de vergadering van de VvE ontbreekt voor het instellen van beroep, zodat de bestuurder niet namens de VvE was gemachtigd beroep in te stellen. De VvE is het hiermee niet eens. Volgens de VvE heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat een gebrek bestaat in de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de bestuurder die namens de VvE beroep heeft ingesteld. Daarover voert zij aan dat de rechtbank ten onrechte van oordeel is dat onder het instellen van rechtsvorderingen mede moet worden begrepen het instellen van beroep in een bestuursrechtelijke procedure. Volgens de VvE had de rechtbank haar bovendien in de gelegenheid moeten stellen een eventueel gebrek te herstellen. Verder wijst de VvE erop dat zij nog voor de zitting bij de rechtbank een aangepaste machtiging heeft gestuurd naar de rechtbank.

Rechtsvragen

1. Moet de bestuursrechter, wanneer een partij stelt dat aan het instellen van beroep door een VvE geen rechtsgeldig intern besluit ten grondslag ligt, onderzoeken of aan dat beroep een rechtsgeldig intern besluit van de vereniging ten grondslag ligt?
2. Had de VvE in de gelegenheid moeten worden gesteld een eventueel gebrek voor wat betreft de vertegenwoordiging te herstellen?

Uitspraak

1. Artikel 2:45 van het Burgerlijk Wetboek (BW) luidt:

‘1. Het bestuur vertegenwoordigt de vereniging, voor zover uit de wet niet anders voortvloeit.

2. De statuten kunnen de bevoegdheid tot vertegenwoordiging bovendien toekennen aan een of meer bestuurders. Zij kunnen bepalen dat een bestuurder de vereniging slechts met medewerking van een of meer anderen mag vertegenwoordigen.

3. Bevoegdheid tot vertegenwoordiging die aan het bestuur of aan een bestuurder toekomt, is onbeperkt en onvoorwaardelijk, voor zover uit de wet niet anders voortvloeit. Een wettelijk toegelaten of voorgeschreven beperking van of voorwaarde voor de bevoegdheid tot vertegenwoordiging kan slechts door de vereniging worden ingeroepen.

4. De statuten kunnen ook aan andere personen dan bestuurders bevoegdheid tot vertegenwoordiging toekennen.’

Gelet op het derde lid van dit artikel, wordt in gevallen waarin namens een vereniging als bedoeld in titel 2 (‘Verenigingen’) van Boek 2 (‘Rechtspersonen’) van het BW beroep is ingesteld bij de bestuursrechter, niet getreden in de vraag of aan het instellen van het beroep een rechtsgeldig besluit van het bevoegde orgaan van de betreffende vereniging ten grondslag ligt. Op grond van deze bepaling kan immers een voorwaarde voor de bevoegdheid tot vertegenwoordiging die aan het bestuur of een bestuurder toekomt, slechts door de vereniging en niet door derden worden ingeroepen. Dat niet is gebleken dat de algemene vergadering van zo’n vereniging toestemming heeft gegeven voor het instellen van beroep, betekent daarom niet dat het beroep, voor zover ingesteld door deze vereniging, niet-ontvankelijk is (vergelijk de uitspraken van 12 mei 2000, ECLI:NL:RVS:2000:AA6357 en 3 april 2013, ECLI:NL:RVS:2013:BZ7611).

De Afdeling ziet aanleiding om in deze uitspraak te verduidelijken wat de gevolgen zijn van een mogelijk gebrek in de vertegenwoordigingsbevoegdheid van de persoon die namens een VvE als bedoeld in afdeling 2 (‘De vereniging van eigenaars’), van titel 9 (‘Appartementsrechten’) van Boek 5 (‘Zakelijke rechten’) van het BW beroep heeft ingesteld, voor de ontvankelijkheid van het beroep van zo’n vereniging in een bestuursrechtelijke procedure. Daartoe overweegt de Afdeling het volgende.

Artikel 5:124, derde lid, van het BW is opgenomen in afdeling 2 van titel 9 van Boek 5 van het BW. Dit artikellid bepaalt dat de regels uit titel 2 van Boek 2 van het BW slechts van toepassing

zijn voor zover deze afdeling daarnaar verwijst. Artikel 2:45, derde lid, van het BW maakt deel uit van titel 2 van Boek 2 van het BW. Naar dit artikel wordt niet verwezen in de afdeling over de vereniging van eigenaars. Anders dan voor verenigingen als bedoeld in titel 2 van Boek 2 van het BW, is artikel 2:45, derde lid, van het BW dan ook niet van toepassing op een VvE. In geval van een VvE staat de wet er dus niet aan in de weg dat interne afspraken, waaronder die over de vertegenwoordigingsbevoegdheid, ook ingeroepen worden door anderen dan de vereniging.

Dit betekent dat de bestuursrechter in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van een beroep van een VvE als bedoeld in afdeling 2 van titel 9 van Boek 5 van het BW, wanneer een partij stelt dat aan het instellen van beroep geen rechtsgeldig intern besluit ten grondslag ligt, moet onderzoeken of aan dat beroep een rechtsgeldig intern besluit van de vereniging ten grondslag ligt.

2. Indien geen rechtsgeldig intern besluit ten grondslag ligt aan het beroep van een VvE als bedoeld in afdeling 2 van titel 9 van Boek 5 van het BW, moet deze vereniging op grond van artikel 6:6, onder a, van de Awb in de gelegenheid worden gesteld dit gebrek te herstellen voordat het beroep niet-ontvankelijk wordt verklaard. De termijn hiervoor is in beginsel vier weken. De rechtbank had op grond van artikel 6:6, aanhef en onder a, van de Awb, de VvE in de gelegenheid moeten stellen het gebrek te herstellen voordat zij het beroep niet-ontvankelijk verklaarde. Die gelegenheid heeft de rechtbank niet geboden. Dat de VvE op 20 november 2018 (acht dagen voor de zitting) op de hoogte was van het gebrek, betekent niet dat de rechtbank de VvE niet zelf in de gelegenheid had moeten stellen het gebrek te herstellen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 12-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:71

Zaaknummer: 202002396/1/R3

Wetsartikelen: 2:45 BW, 5:124 lid 3 BW en 6:6 onder a Awb

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Zoetermeer

Toepassing uitspraak handvatten normaal maatschappelijk risico.

Casus

[Appellant sub 1] is eigenaar van de woning aan [locatie] te Zoetermeer (hierna: de woning). Bij brief van 10 november 2016 heeft hij het college verzocht om een tegemoetkoming in door hem geleden planschade als gevolg van de inwerkingtreding van onder meer het bestemmingsplan 'Verlenging derde baan SnowWorld'.

Tussen partijen is niet in geschil dat [appellant sub 1] als gevolg van het bestemmingsplan 'Verlenging derde baan SnowWorld' planschade heeft geleden. Evenmin is de omvang van die planschade, door de SAOZ begroot op € 20.000, nog in geschil. Partijen zijn enkel nog verdeeld over de omvang van het normaal maatschappelijk risico.

Rechtsvraag

Wat is de omvang van het normaal maatschappelijk risico?

Uitspraak

De vraag of schade als gevolg van een planologische ontwikkeling als bedoeld in artikel 6.1, tweede lid, van de Wro tot het normaal maatschappelijk risico behoort, moet worden beantwoord met inachtneming van alle van belang zijnde omstandigheden van het geval. Voor het antwoord op de vraag of schade binnen het normale maatschappelijke risico valt, is onder meer van belang of de desbetreffende planologische ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd, waarmee de aanvrager rekening had kunnen houden, in die zin dat die ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, ook al bestond geen concreet zicht op de omvang waarin, de plaats waar en het moment waarop deze ontwikkeling zich zou voordoen. De omstandigheid dat een bepaalde planologische ontwikkeling als een normale maatschappelijke ontwikkeling is aan te merken, betekent op zichzelf nog niet dat deze planologische ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag. Of sprake is van een normale maatschappelijke ontwikkeling, wordt namelijk los van de

omstandigheden van het geval beoordeeld. Of de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, wordt beoordeeld met inachtneming van de omstandigheden van het geval. Bij de beantwoording van de vraag of de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, komt in ieder geval betekenis toe aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 3 november 2021, ECLI:NL:RVS:2021:2402, ov. 7.6-7.7 en ov. 7.11-7.13.

Het betoog van [appellant sub 1] dat de rechtbank de vraag of het gaat om een normale maatschappelijke ontwikkeling ten onrechte niet als een zelfstandig criterium heeft gehanteerd, berust op een onjuiste lezing van de aangevallen uitspraak. De rechtbank is bij haar beoordeling immers eerst nagegaan of de met het nieuwe bestemmingsplan mogelijk gemaakte uitbreiding van de derde skibaan van SnowWorld als een normale maatschappelijke ontwikkeling kan worden beschouwd. Zij heeft terecht geoordeeld dat dat het geval is. Zoals hiervoor, onder 6.2 is weergegeven, wordt de vraag of sprake is van een normale maatschappelijke ontwikkeling los van de omstandigheden van het geval beoordeeld. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de thans ter beoordeling voorliggende ontwikkeling de uitbreiding van een bestaand bedrijf betreft. Dit dient als een normale maatschappelijke ontwikkeling te worden beschouwd.

In zoverre faalt het betoog van [appellant sub 1].

Zoals hiervoor is overwogen wordt de vraag of de ontwikkeling in de lijn der verwachtingen lag, beoordeeld met inachtneming van de omstandigheden van het geval en komt daarbij in ieder geval betekenis toe aan de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past.

Wat betreft de mate waarin de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving past, is het volgende van belang. De omgeving is landelijk, met bestemmingen die natuur, volkstuinjes en agrarische activiteiten toelaten. De aanwezigheid van SnowWorld, als enige hoogbouw, maakte daar al zeer nadrukkelijk inbreuk op. Door de aard en omvang van de uitbreiding die door de planologische wijziging is mogelijk gemaakt, waarbij de derde skibaan onder andere meer dan twee keer zo hoog is geworden en er een panoramabalkon en een trap-uitkijktoren konden worden gerealiseerd, is die inbreuk aanzienlijk groter geworden. Gelet hierop heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de ontwikkeling naar haar aard en omvang niet past binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving.

Ter zitting bij de Afdeling heeft het college toegelicht dat de ontwikkeling op zich paste binnen het Beleidskader Leisure en de Visie Buytenpark, maar niet binnen het in de zogenoemde Groenkaart neergelegde beleid. Dit beleid is speciaal aangepast om de verlenging van de skibaan mogelijk te maken, aldus het college. Dit betekent dat de ontwikkeling, anders dan de rechtbank heeft overwogen, naar haar aard en omvang slechts gedeeltelijk in het gedurende een reeks van jaren gevoerde beleid past.

In overweging 7.15 van voormelde uitspraak van 3 november 2021 heeft de Afdeling handvatten gegeven voor het bepalen van de hoogte van de drempel voor het normaal maatschappelijk risico. Die handvatten zijn de volgende:

- Indien de ontwikkeling naar haar aard en omvang binnen de ruimtelijke structuur van de omgeving en het gedurende een reeks van jaren gevoerde ruimtelijke beleid past, mag het bestuursorgaan een drempel van 5 procent van de waarde van de onroerende zaak toepassen.
- Indien aan één van beide indicatoren maar voor een deel wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 4 procent in beginsel aangewezen.
- Indien aan één van beide indicatoren in zijn geheel niet wordt voldaan of indien aan beide indicatoren deels wordt voldaan, is het hanteren van een drempel van 3 procent in beginsel aangewezen.
- Indien slechts aan één van beide indicatoren voor een deel wordt voldaan, of indien aan beide indicatoren in het geheel niet wordt voldaan, is in beginsel het toepassen van het minimumforfait van 2 procent, zoals bedoeld in artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro aangewezen.

In het onderhavige geval is, gelet op hetgeen is overwogen onder 6.4.1 en 6.4.2, slechts aan één van beide indicatoren voor een deel voldaan. Dit betekent dat toepassing van het minimumforfait van 2 procent in dit geval is aangewezen.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2829

Zaaknummer: 202004898/1/A2

Wetsartikelen: 6.2 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Heeze-Leende

Planvergelijking, maximale invulling geluidhinder gebruik cafetaria versus café.

Casus

[Appellant] is sinds 1999 eigenaar van een woning aan [locatie 1] in Leende. Hij heeft het college verzocht om een tegemoetkoming in de planschade die hij in de vorm van waardevermindering van zijn woning heeft geleden als gevolg van de inwerkingtreding van het bestemmingsplan 'Kom Leende-Leenderstrijp 2015' op 16 maart 2016. Met dit plan is de bestemming van het naast zijn woning gelegen perceel [locatie 2] gewijzigd, waardoor op het perceel onder meer een café mag worden gevestigd. Het geschil tussen partijen ziet op de vraag of [appellant] door de inwerkingtreding van het nieuwe plan in een planologisch nadeliger situatie is komen te verkeren.

Volgens het advies dat ten grondslag ligt aan het besluit zal de functie als café in het weekend redelijkerwijs meer hinder geven dan een cafetaria. Het effect van de wijze van gebruik en bijbehorende geluidhinder is bij een café enigszins sterker dan bij een cafetaria. Dit leidt volgens het advies in het weekend tot een planologisch nadeel. Anderzijds is volgens het advies van belang dat onder meer het gebruiksoppervlakte van de horecafunctie, waaronder het oppervlakte voor het terras, in de nieuwe situatie is afgenomen en dat is volgens het advies positief voor [appellant]. Voor wat betreft het aspect geluidhinder leidt het nieuwe plan volgens het advies per saldo daardoor niet tot een planologische verslechtering. Voor de aspecten geurhinder en privacy is er volgens het advies geen sprake van een wezenlijke planologische verslechtering. Ook de situeringswaarde wordt volgens het advies niet wezenlijk aangetast, aangezien de voordelen opwegen tegen de nadelen.

Volgens [appellant] is in het advies onder meer ten onrechte geconcludeerd dat een café alleen in het weekend tot meer geluidhinder zal leiden. Hiermee is ten onrechte niet de maximale invulling van de nieuwe bestemming als uitgangspunt in de planvergelijking betrokken. Volgens [appellant] had van een zeven dagen per week drukbezocht café uitgegaan moeten worden.

Rechtsvraag

Is in de planvergelijking uitgegaan van de maximale invulling?

Uitspraak

Voor de beoordeling van een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade dient te worden onderzocht of de aanvrager als gevolg van de desbetreffende wijziging van het planologische regime in een nadeliger positie is komen te verkeren en ten gevolge daarvan schade lijdt of zal lijden. Hiertoe dient de desbetreffende wijziging, waarvan gesteld wordt dat deze planschade heeft veroorzaakt, te worden vergeleken met het oude planologische regime. Zie de overzichtsuitspraak van 28 september 2016, ECLI:NL:RVS:2016:2582, onder 2.1.

In het advies van Antea Group is een vergelijking gemaakt tussen de gevolgen voor [appellant] van het gebruik van het perceel als cafetaria, zoals toegestaan op grond van het oude plan, en van het gebruik van het perceel als café, zoals dat mogelijk is gemaakt met het nieuwe plan. Partijen zijn het er over eens dat met een vergelijking van deze twee functies een vergelijking is gemaakt tussen wat maximaal op grond van het oude planologische regime kon worden gerealiseerd en de voor [appellant] meest ongunstige invulling van de planologische mogelijkheden van het perceel op grond van het nieuwe plan. Partijen verschillen van mening over de vraag op welke wijze de als gevolg van deze functies te verwachten hinder moet worden beoordeeld.

Wat betreft het aspect geluid is in het advies geconcludeerd dat de vestiging van een café op het perceel per saldo niet tot een planologische verslechtering leidt. Dat het gebruik van de gronden voor een café wezenlijk verschilt van het gebruik van de gronden voor een cafetaria, zoals [appellant] betoogt, is een aspect dat daarbij is betrokken. Dit verschil in gebruik leidt er volgens het advies immers toe dat in de nieuwe planologische situatie in het weekend meer geluidhinder te verwachten is.

Voor het oordeel dat het planologische nadeel in het advies daarmee is onderschat, ziet de Afdeling geen aanleiding. Daarbij is ten eerste van belang dat bij de invulling van het op grond van het nieuwe regime toegestane gebruik wat betreft de te verwachten geluidhinder niet uit hoeft te worden gegaan van een maximale invulling. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de overzichtsuitspraak onder 2.4, moet in het geval de gestelde schade te herleiden is tot een gestelde toename van geluidbelasting onder het nieuwe planologische regime, bij de planvergelijking in het kader van het onderzoek naar hetgeen op grond van het nieuwe planologische regime op de peildatum maximaal kan worden gerealiseerd, een reële prognose worden gemaakt van het gebruik van de bewuste gronden met de daaruit voortvloeiende redelijkerwijs te verwachten geluidbelasting. Anders dan [appellant] betoogt, hoefde in het

advies daarmee niet uit te worden gegaan van een café dat zeven dagen in de week druk bezocht wordt, maar van een reële prognose van het gebruik. Het betoog biedt geen aanleiding om te twijfelen aan de aan de planvergelijking ten grondslag gelegde prognose. Aan het besluit van het college ligt de veronderstelling ten grondslag dat een café dat gevestigd is in een dorp in het weekend intensiever wordt bezocht dan op doordeweekse dagen. Deze veronderstelling is in overeenstemming met hoe cafés in dorpen, afgaande op de algemene ervaring, worden bezocht. [Appellant] heeft niets aangevoerd waaruit de Afdeling zou kunnen afleiden dat het bezoekerspatroon op deze locatie van de algemene ervaring zal afwijken.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 15-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2827

Zaaknummer: 202002755/1/A2

Wetsartikelen: 6.1 Wro

RECHTSPRAAK

Planschade/gemeente Harlingen

Peildatum voorzienbaarheid, recenter beleidsvoornemen.

Casus

Ludinga Vastgoed heeft verzocht om een tegemoetkoming in planschade ten gevolge van het op 15 april 2015 vastgestelde en op 22 juli 2015 in werking getreden bestemmingsplan 'Harlingen-Ludinga'.

Het college heeft aan het in bezwaar gehandhaafde besluit van 4 oktober 2019 een door Thorbecke B.V. opgesteld advies van 18 juli 2019 ten grondslag gelegd. In het advies van Thorbecke is vermeld dat de percelen in het oude bestemmingsplan waren bestemd voor de bouw van woningen, al dan niet met zorgvoorzieningen. Deze bestemming is in het nieuwe bestemmingsplan gehandhaafd, maar het aantal woningen dat op de percelen mag worden gebouwd is beperkt tot 191, terwijl het aantal woningen in het oude bestemmingsplan onbeperkt was. Ludinga Vastgoed lijdt daarom ten gevolge van het nieuwe bestemmingsplan planologisch nadeel. Volgens het advies van Thorbecke kon Ludinga Vastgoed de beperking van het aantal woningen ten tijde van de eigendomsverkrijging van de percelen op 2 juni 2005 voorzien.

Ludinga Vastgoed betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat zij op 8 oktober 2004 rekening moest houden met de kans dat het aantal appartementen dat zij op haar percelen zou mogen realiseren, zou worden beperkt. Ludinga Vastgoed voert aan dat voor het aannemen van voorzienbaarheid het meest recente beleidsvoornemen bepalend is. Dat is volgens Ludinga het op 16 juni 2004 vastgestelde bestemmingsplan 'Harlingen-Ludinga'. De regels van dat bestemmingsplan bevatte geen beperking van het aantal woningen dat op haar percelen mocht worden gebouwd.

Rechtsvraag

Is de voorzienbaarheid met het recentere beleidsvoornemen doorbroken?

Uitspraak

De Afdeling stelt voorop dat de voorzienbaarheid van een planologische wijziging beoordeeld dient te worden aan de hand van het antwoord op de vraag of ten tijde van de investeringsbeslissing, bijvoorbeeld ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak, voor een redelijk denkend en handelend koper, aanleiding bestond om rekening te houden met de kans dat de planologische situatie ter plaatse in ongunstige zin zou veranderen. Daarbij dient rekening te worden gehouden met concrete beleidsvoornemens die openbaar zijn gemaakt.

Zoals ook de rechtbank heeft overwogen, moet in deze zaak de samenwerkingsovereenkomst van 8 oktober 2004 worden aangemerkt als de investeringsbeslissing, dan wel het moment van aankoop als bedoeld in de hiervoor vermelde maatstaf. De peildatum voor het beoordelen van voorzienbaarheid in deze zaak is dus 8 oktober 2004.

Het beroep van Ludinga Vastgoed op de hiervoor aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 29 januari 2020 kan haar niet baten. In die uitspraak gaat het over de situatie waarin een recent beleidsvoornemen zodanig afwijkt van een eerder beleidsvoornemen, dat het eerdere beleidsvoornemen geen grond meer kan zijn voor het aannemen van voorzienbaarheid. Een dergelijke situatie doet zich in deze zaak niet voor. Daarvoor is van belang dat in de toelichting bij het bestemmingsplan dat op 16 juni 2004 is vastgesteld, is verwezen naar het eerdere Woonplan van de gemeente en de hoofdlijn van het daarin opgenomen beleid in die toelichting is vermeld.

Ludinga Vastgoed moest op 8 oktober 2004, ten tijde van de ondertekening van de samenwerkingsovereenkomst, op grond van de toelichting bij het oude bestemmingsplan en het gemeentelijke Woonplan rekening houden met de kans dat zij op haar percelen op de uitbreidingslocatie Ludinga slechts een beperkt aantal woningen zou mogen bouwen. Daarbij heeft de Afdeling mede in aanmerking genomen dat in de samenwerkingsovereenkomst geen aantal te bouwen woningen is vermeld.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 22-12-2021

ECLI: ECLI:NL:RVS:2021:2919

Zaaknummer: 202006844/1/A2

Wetsartikelen: 6.3 Wro

RECHTSPRAAK

Openbaarheid milieu-informatie/minister LNV

De minister moet ook de bedrijfsadresgegevens van de PAS-melders openbaar maken.

Casus

Milieuvereniging MOB heeft verzocht om openbaarmaking van de locatiegegevens uit de PAS-meldingen. In een eerdere uitspraak van 27 januari 2021 (ECLI:NL:RVS:2021:153, OGR 2021-0018) heeft de Afdeling geoordeeld dat de gevraagde locatiegegevens niet alleen milieu-informatie, maar in het bijzonder ook emissiegegevens zijn, waarvoor een eigen beoordelingskader geldt.

Met het nieuwe bestreden besluit heeft verweerder de bedrijfsadresgegevens van de PAS-melders niet openbaar gemaakt. Volgens de minister hoeft dit niet, omdat dit niet de exacte locatiegegevens van de emissie zijn.

Rechtsvraag

Vallen onder locatiegegevens in de PAS-meldingen ook de bedrijfsadresgegevens van de PAS-melder?

Uitspraak

De Afdeling heeft zich in haar uitspraak van 27 januari 2021 uitgelaten over de locatiegegevens in de PAS-meldingen. Zij heeft in de PAS-meldingen vier categorieën van locatiegegevens genoemd. Het gaat om i) het adres van de persoon of rechtspersoon voor wie de melding is gedaan; ii) een kaartje genaamd 'Locatie Situatie 1' en de bijbehorende locatiegegevens van de 'Emissie (per bron) Situatie 1'; iii) een kaartje genaamd 'Locatie Situatie 2' en de bijbehorende locatiegegevens van de 'Emissie (per bron) Situatie 2' en iv) locatiegegevens in de vorm van een kaartje over de 'Depositie natuurgebieden' (zie overweging 6.1 van de uitspraak van 27 januari 2021). Het gaat in deze zaak om de gegevens die onder categorie i) vallen. Ook die gegevens heeft de Afdeling in haar uitspraak aangemerkt als locatiegegevens. Dat betekent dat de minister ook die gegevens openbaar moet maken, tenzij het verstrekken van deze gegevens,

zoals de Afdeling in overweging 7 e.v. van haar uitspraak van 27 januari 2021 duidelijk heeft gemaakt, niet opweegt tegen de beveiliging van bedrijven en het voorkomen van sabotage, als bedoeld in artikel 10, zevende lid, aanhef en onder b, van de Wob.

Wél heeft de Afdeling, zoals de minister terecht stelt, in overweging 6.2 (en ook in overweging 6.6) de kanttekening gemaakt dat voor het locatiegegeven dat bestaat uit het adres van de natuurlijke of rechtspersoon voor wie de melding is gedaan, geldt dat dit adres alleen milieu-informatie is als het adres gelijk is aan de locatie van de activiteiten waarvoor de melding is gedaan. Deze kanttekening betekent, anders dan de minister betoogt, niet dat bedrijfsadresgegevens niet onder locatiegegevens vallen, omdat de bedrijfswoning van de agrariër niet de locatie van de stikstofemissie is. Deze lezing van de minister betekent in essentie dat als op het bedrijfsadres ook een bedrijfswoning staat, hij de gegevens in categorie i) nooit openbaar zou hoeven maken, omdat de bedrijfswoning niet de exacte locatie van de stikstofemissie is. Dat is een onjuiste lezing van de uitspraak van de Afdeling. De kanttekening die de Afdeling bij categorie i) heeft gemaakt, betekent dat het adres van degene voor wie de melding is gedaan geen locatiegegeven is, als het adres van de PAS-melder niet gelijk is aan het locatieadres van de (bedrijfs)activiteiten. Dat, zoals de minister stelt, met alleen de X- en Y-coördinaten voldoende kan worden gecontroleerd of de beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies door het bestuursorgaan juist is – deze stelling heeft MOB overigens bestreden – maakt dit oordeel niet anders. De Afdeling heeft in haar eerdere uitspraak van 27 januari 2021 ook geoordeeld dat de onder i) tot en met iv) omschreven locatiegegevens dusdanig met elkaar samenhangen dat geen mogelijkheid bestaat om het ene locatiegegeven wel en het andere locatiegegeven niet aan te merken als milieu-informatie die betrekking heeft op emissies in het milieu.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 19-01-2022

ECLI: ECLI:NL:RVS:2022:128

Zaaknummer: 202104554/1/A3

Wetsartikelen: